

Arrest

nr. 69 820 van 10 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en geboren en woonachtig te zijn in Echmiatsin. Uw vader H. K., een pastoor, en uw moeder G. P. runnen een handels- en dienstenzaak in Echmiatsin: ze verkopen en verhuren materiaal voor huwelijks- en begrafenisfeesten. De zaak staat ook op uw naam geregistreerd zodat u er de eigenaar van zal worden op het moment dat u 18 jaar wordt (i.e. 18 november 2010). De problemen voor u en uw gezin beginnen in 2008 als generaal M. G. en zijn broer K. G., burgemeester van Echmiatsin, uw familiezaak voor zeer weinig geld willen overkopen. M. G. doet uw vader een aantal keer een voorstel tot overname maar als uw vader blijft weigeren, volgen er meerdere bedreigingen aan het adres van uw ouders. Aangezien uw vader een pastoor is, kunnen ze

hem moeilijker onder druk zetten dan u, zijn zoon. Daarom beginnen de problemen voor u ook persoonlijk op 1 april 2009. Op die dag bent u thuis voor bijlessen. Tegen de middag gaat u naar de school van uw broer, middelbare school nummer 4 in Echmiatsin, waar u hem zou ophalen. Als u daar op de derde verdieping naar binnen gaat, ziet u uw leeftijdsgenoot A. G. (die u op dat moment nog niet kent) bloedend op de grond liggen. Er is tumult. Als u terug naar beneden gaat, wordt u door de politie gearresteerd en gedurende tien dagen vastgehouden zonder dat u weet waarvan u beschuldigd wordt. Tijdens uw arrestatie wordt u herhaaldelijk geslagen door de politie waardoor ze u in totaal drie keer naar het ziekenhuis laten onderzoeken. U krijgt in die periode te horen dat u beschuldigd wordt van het toedienen van messteken aan de jongeman in de school. Begin mei 2009 slaagt uw vader erin u vrij te krijgen dankzij een petitie ondertekend door de priesters en burgemeesters van de omliggende dorpen. Sindsdien moet u zich bijna dagelijks aanmelden bij de politie van Echmiatsin voor ondervraging. Er volgen ook elf zittingen in de rechtbank van eerste aanleg van de provincie Armavir. De uitspraak en het vonnis volgen op 2 september 2009. U wordt schuldig bevonden en veroordeeld tot twee jaar voorwaardelijk. U mag het land niet verlaten en moet zich wekelijks aanmelden bij de politie ter controle. Volgens u is de hele rechtszaak opgezet spel en uitgevoerd in opdracht van M.G. die het politieel onderzoek beïnvloed zou hebben. Uw vader was er in geslaagd de rechters om te kopen zodat ze uiteindelijk een voorwaardelijke straf uitspraken. Op 14 september 2009 gaat u met uw ouders op familiebezoek bij uw grootmoeder. Tijdens het bezoek belt een vriend uw vader op en zegt dat de ramen van uw huis kapotgeslagen zijn door mensen van G.. Uw ouders beslissen daarop dat jullie het land zo snel mogelijk zullen verlaten. Uiteindelijk verlaat u Armenië op 15 september 2009 samen met uw ouders. Met hen rijdt u naar Tbilisi (Georgië) waar agenten van de Armeense veiligheidsdienst die in opdracht van G. werken, eind mei 2010 het appartement binnenvallen waar u verblijft. Op dat moment bent u zelf niet thuis, maar de mannen bedreigen uw vader. Ze zeggen dat ze u zullen vermoorden als u teruggaat naar Armenië. Uw vader beslist dat Georgië niet meer veilig is voor u en stuurt u het land uit. Op 25 juni 2010 vliegt u van Tbilisi naar Kiev. Van daar reist u met de wagen naar België waar u op 29 juni 2010 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van twee middelbare schooldiploma's uit 2000 en 2008, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een appreciatieattest van een voetbalclub, een kopie van een certificaat van uw computeropleiding, een kopie van een certificaat van een loopwedstrijd, kopies van drie Armeense medische attesten, een origineel vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Armavir-Echmiatsin, een kopie van een Armeens opsporingsbericht met uw bijhorende schriftelijke verklaring, kopies van drie Armeense online krantenartikels en een origineel Belgisch medisch attest.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u dat uw voorwaardelijke celstraf zal omgezet worden in een effectieve en dat u vermoord zal worden door M. G. en zijn mannen omdat uw ouders hun handelszaak niet wilden afstaan aan hem (CGVS p. 6). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u uw asielrelaas niet aannemelijk kan maken. Er dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U verklaart immers dat M. G. van de familiezaak van uw ouders in handen wou krijgen door een proces tegen u te ensceneren en dat het proces handelde over een steekpartij op school (CGVS p. 6 & p. 15-16), wat zich in de economische en gemeenrechtelijke sfeer situeert. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U verklaart dat het geen zin had klacht in te dienen tegen Grigoryan en zijn mannen gezien zijn machtige positie in het land (CGVS p. 28) en dat u niet in beroep ging tegen het vonnis van de rechtbank omdat uw vader daarover met de rechters reeds op voorhand een (financiële) overeenkomst had gesloten (CGVS p. 26). Deze redenen houden echter geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan u aannemelijk maken dat er zwaarwegende gronden zijn waardoor u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Vooreerst is **uw vlucht uit Armenië half september 2009, en uw verblijf van negen maanden in Georgië, niet geloofwaardig**. Uit het vonnis dat u voorlegt blijkt dat de rechtbank van Armavir-Echmiatsin u op 2 september 2009 veroordeeld had tot twee jaar voorwaardelijk waarbij u volgens uw verklaringen uw paspoort moest afgeven, het land niet mocht verlaten en zich naar eigen zeggen wekelijks moest aanmelden bij de politie (CGVS p. 12-13, p. 18 & p. 32). Verder verklaart u dat u en uw gezin midden september 2009, nadat G.s mannen de ruiten van uw huis kapotgeslagen hadden, naar Tbilisi (Georgië) vluchtten en dat G.s handlangers uw gezin daar kwamen bedreigen eind mei 2010 (CGVS p. 27-29). Een maand na deze bedreiging, eind juni 2010, verlaat u Georgië en komt u naar België (CGVS p. 13). U zou dus bijna tien maanden in Georgië verbleven hebben. Dit laatste is weinig geloofwaardig om volgende reden : Volgens de modaliteiten bepaald in het opsporingsbericht van 13 oktober 2010 (waarin gemeld wordt dat u zich niet aanmeldde

voor de controle van 20 augustus 2010) en uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat de Armeense wet bepaalt dat wanneer een voorwaardelijk veroordeelde zich langer dan 30 dagen niet aanmeldt, dit beschouwd wordt als het vermijden of ontwijken van controles (artikel 132 deel 1 en 4 van het wetboek betreffende de strafuitvoering). Het is dus geenszins aannemelijk te noemen dat de Armeense autoriteiten u pas zouden beginnen opsporen bijna een jaar na uw niet-aanmelden in het kader van uw voorwaardelijke veroordeling, te meer daar uit voormeld document blijkt dat de politie snel heeft gereageerd na uw niet-aanmelding op 20 augustus 2010 en in een korte periode verscheidene pogingen heeft ondernomen om u te vinden. Bijgevolg dienen er ernstige vragen gesteld worden bij uw bewering als zou u zich gedurende tien maanden buiten de republiek Armenië bevonden hebben na uw voorwaardelijke veroordeling, en bij uw bewering dat u zich sinds september 2009 niet meer heeft aangemeld bij de Armeense autoriteiten. In het begeleidend schrijven stelt u dat voormeld document aantoont dat uw gezin in het buitenland verbleef. Dit is echter niet het geval. Het feit dat de convocatie teruggestuurd werd naar de politie met de vermelding dat u niet in de republiek bent, toont geenszins aan dat uw gezin sinds half september 2009 niet in Armenië was. Bovendien blijkt hieruit niet op basis waarvan gesteld werd dat u niet in Armenië was. Het feit dat de politie u op 7 en 14 september 2010 niet thuis heeft aangetroffen, toont evenmin aan dat uw hele gezin afwezig was. Betreffende dit laatste bezoek wordt in het document gesteld dat u al een maand niet meer thuis woonde. U stelt in uw begeleidend schrijven dat dit niet waar is omdat u al sinds september 2009 Armenië hebt verlaten en sinds juni 2010 in België bent. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen betreffende het moment van uw vertrek uit Armenië reeds onaannemelijk werd bevonden (supra). Bovendien blijkt uit het document inderdaad niet op welke manier de politie tot deze conclusie is gekomen. Hierdoor kan echter niet zonder meer worden besloten dat het moedwillig foutieve informatie van de politie betreft. Verder stelt u dat de verklaring dat de politie uw vader zou hebben gebeld een leugen is omdat uw vader in het buitenland verbleef. Echter, de stelling dat uw vader in het buitenland verbleef op dat moment is een loutere bewering die u niet aannemelijk kan maken (supra). Bijgevolg kan dit geenszins volstaan als bewijs dat het document leugenachtige verklaringen bevat. Bovendien is het hoogst opmerkelijk te noemen dat u de geloofwaardigheid van bepaalde inspanningen van de politie om u te vinden wel in twijfel trekt (het bezoek van 14 september 2010, het telefoongesprek met uw vader van 17 september) maar andere inspanningen net gebruikt om de afwezigheid van uw gezin aan te tonen (de aan u gerichte convocatie en het bezoek van de politie van 7 september 2010). Gelet op het feit dat u zelf bepaalde inspanningen voor waar aanneemt, is het weinig aannemelijk te noemen dat de politie leugenachtige verklaringen over andere, zeer gelijkaardige inspanningen zou afleggen om aan te tonen dat u niet langer op het opgegeven adres woont. Gelet op het feit dat u er niet in slaagt het door u verklaarde verblijf van u en uw familie in Georgië aannemelijk te maken, dient er eveneens getwijfeld te worden aan de directe aanleiding - het incident waarbij de ruiten van uw huis ingeslagen werden - voor het vermeende vertrek uit Armenië in september 2009 en de bedreigingen die tegen uw familie in Georgië zouden zijn geuit. Voorts dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen als zou de strafzaak aangaande de steekpartij op voorhand geregeld zijn door M.G. om uw familiezaak in handen te krijgen (CGVS p. 6 & p. 25-26), niet op een objectieve wijze kan staven, zodat het slechts bij beweringen van uwentwege blijft. **Zo maakt u niet aannemelijk dat G. u en uw familie omwille van uw familiezaak onder druk zou hebben gezet, noch dat er in het proces of tijdens het politioneel onderzoek enige beïnvloeding zou zijn geweest vanwege G. noch dat hij de krantenartikels waarin volgens u foutief staat dat u de dader van de steekpartij zou zijn en dat ook uw broer gemeenrechtelijke feiten zou hebben gepleegd, speciaal zou laten schrijven hebben** (CGVS p. 10-11). Ten eerste legt u geen enkel begin van bewijs voor omtrent de kern van uw asielrelaas, namelijk de business van uw ouders waarbij ze materiaal voor huwelijken en begrafenissen verhuurden en verkochten, hoewel u expliciet verklaarde dat de zaak op uw naam geregistreerd stond (omdat u bij uw meerderjarigheid directeur zou worden) bij een notaris in Echmiatsin, waarvan u de naam niet meer weet (CGVS p. 19-20). Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, heeft zelf onderzoekingen gedaan naar het bestaan van deze zaak, maar kon geen enkele informatie vinden over de zaak van uw ouders of over een gelijkaardig bedrijf in Echmiatsin, ongeacht het jaartal. (zie administratieve dossier). Hoewel u verklaarde dat u zou proberen de registratie van de familiezaak op uw naam alsnog te bezorgen aan de Belgische asielinstanties (CGVS p. 20), heeft het Commissariaat-generaal tot op heden dit document niet van u ontvangen. Wat betreft uw mogelijkheden om dit document te bekomen, verklaart u dat u sinds uw aankomst in België geen contact meer heeft met uw ouders, uw broer H. of de huismeid (CGVS p. 3-4 & p. 20). In dit verband dient opgemerkt te worden dat u verklaart dat diezelfde huismeid u wel de overige documenten die u neerlegt zou hebben opgestuurd toen u in Georgië was. In dit verband is het weinig aannemelijk te noemen dat zij zelfs minder belangrijke documenten (bv sportattesten) wel zou hebben opgestuurd maar niet de registratie van de familiezaak op uw naam. U had voor deze vaststelling evenmin een afdoende verklaring (CGVS, p.20). Bovendien verklaart u dat u nog contact

heeft met een kerkelijk dienaar van Armavir (CGVS p. 20) en bent u er via een andere persoon, S.S. (zie uw schriftelijke verklaring dd. 13.12.2010) in geslaagd het opsporingsbericht uit Armenië te laten overbrengen na uw gehoor op het Commissariaat-generaal. In uw schriftelijke verklaring dd.13.12.2010 stelt u dat S. S. geen documenten betreffende het eigendom van de zaak kon bekomen omdat er niemand thuis was. U vermeldt echter niet hoe hij dan wel een document uit uw strafdossier had bekomen dat enkele maanden voor het gehoor reeds was opgesteld en waarvan u tijdens het gehoor nog had gezegd dat de politie had gezegd dat enkel de ouders bevoegd waren om dit af te halen (CGVS p.20). Hierdoor ontstaat ernstig het vermoeden dat u wel degelijk in de mogelijkheid zou moeten minstens een begin van bewijs van het bestaan van de zaak van uw ouders voor te leggen en van de registratie ervan op uw naam, indien uw verklaringen terzake waarheidsgetrouw zouden zijn. Voorts verklaart u dat de politie de drie Armeense medische attesten, die u voorlegt aan de Belgische asielinstanties, heeft laten opstellen om tijdens het proces een negatief beeld te schetsen over uw geestestoestand (CGVS p. 8-9). Hiertegenover plaatst u een Belgisch medisch attest opgesteld op 21 september 2010 in het AZ van Sint-Niklaas. Uit het verslag van de psycholoog-expert van het Commissariaat-generaal blijkt dat op basis van dit Belgisch medisch attest er vragen kunnen worden gesteld bij de vorm van en de conclusies in de Armeense medische attesten. Er blijkt uit de Armeense medische attesten evenwel niet dat ze opgesteld zijn in het kader van de strafrechtelijke procedure, noch bevatten ze elementen die rechtstreeks wijzen op inmenging vanwege de Armeense politie. Het door u neergelegde vonnis toont evenmin aan op basis van welke medische en/of psychologische rapporten u een psychische stoornis werd toegedicht. Vervolgens is het hoogst opmerkelijk dat u (en uw gezin) sinds uw vertrek uit Armenië geen enkele interesse aan de dag schijnt te leggen in de kern van uw asielrelaas, namelijk hoe het gesteld is met de familiezaak. Zo verklaart u dat uw ouders geen poging ondernomen hebben om de zaak vanuit Georgië weer op te starten, hoewel het voor hen een heel goede bron van inkomsten was. Verder verklaart u dat G. de zaak na jullie vertrek niet in handen heeft, dat de zaak nu van niemand is en dat het officieel van jullie is maar dat jullie het niet open doen. Op de vraag hoe u dat weet, antwoordt u 'dat weet ik eigenlijk niet'. Bovendien verklaart u viermaal dat u op geen enkele manier heeft proberen na te gaan hoe het met de zaak staat sinds uw vertrek uit Armenië (CGVS p. 31). Van iemand die op zijn achttiende directeur zou worden van de familiezaak, die verklaart dat er thuis gesproken werd over het werk van zijn vader en moeder en die verklaart dat die familiezaak de oorzaak is van zijn vervolging (CGVS p. 4 & p. 6), kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij op zijn minst enige moeite doet om na te gaan hoe het met de zaak staat sinds zijn vertrek, temeer omdat blijkt dat u nog over contacten in Armenië beschikt (zie boven). Aangaande uw reisroute verklaart u dat u vanaf Georgië met een vals paspoort reisde (eerst met het vliegtuig van Tbilisi naar Kiev en dan met de wagen van Kiev via Polen naar België) maar dat u niet weet van welk land dat vals paspoort was, dat u niet concreet weet welke naam daarin stond, dat u niet zeker weet of uw eigen geboortedatum daarin stond, dat u denkt dat er een visum in stond maar niet weet van welk land en dat de persoon die u begeleidde dat paspoort de hele tijd bijhield (CGVS p. 13-14). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat iemand anders in uw plaats uw paspoort bijhield, dat u de exacte identiteitsgegevens op het paspoort niet kent en dat u niet weet onder welke nationaliteit u reisde, te meer omdat u verklaart dat u aan de grens met Polen wel degelijk een identiteitscontrole onderging (CGVS p. 14). Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo het moment en de wijze van uw vertrek, en de gebruikte reisdocumenten verborgen te houden. Uw kopies van drie Armeense medische attesten, het vonnis van de rechtbank, een kopie van het opsporingsbericht en het Belgisch medisch attest werden hoger besproken. De inhoud van de aangehaalde feiten wordt niet betwist. De inhoud van de online krantenartikels, waarin het incident met u als dader wordt beschreven, wordt evenmin betwist. De inhoud van uw schriftelijke verklaring is hoger besproken. Uw diploma van 2008, uitgereikt op 25 juni 2008, is voor u van belang omdat het aantoonde dat u leerling was van klas 11 in school 181 in Yerevan, terwijl in het vonnis staat dat u in april 2009 leerling was van school nummer 4, klas 11, in Echmiatsin (waar de steekpartij plaatsvond) (CGVS p. 12 & p. 22). Deze onjuiste informatie zou volgens u aantonen dat de rechtbank zich gebaseerd heeft op foutieve informatie van de politie. (CGVS, p.27) en dat Manvel Grigoryan de politie had omgekocht (CGVS, p.26). Vooreerst moet hierover opgemerkt worden dat het feit dat u leerling was in Yerevan tijdens het schooljaar 2007-2008, niet uitsluit dat u voor het schooljaar 2008-2009 leerling was (voor bijlessen, cfr. het vonnis) in Echmiatsin, eveneens in de 11de klas. Zelfs indien het vonnis hier onjuiste informatie zou weergeven, kan niet gesteld worden dat dit een intentionele fout was van politie of gerecht, aangezien het geen betrekking heeft op de u ten laste gelegde feiten. Bijgevolg kan uw diploma van het schooljaar 2007-

2008 geen aanwijzing zijn voor intentionele fouten vanwege de politie, onder druk van M. G. De resterende documenten die u voorlegt (geboorteakte, schooldiploma van 9 oktober 2000 en attesten van uw computeropleiding, loopwedstrijd en voetbalclub) bevestigen uw identiteit, opleiding en extra-curriculaire activiteiten maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, met het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens met de materiële motiveringsplicht. Verzoeker werpt ook een schending op van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en van de artikels 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. De motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 164.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.2.2. Verzoekers vrees bestaat uit het feit dat hij naar zijn zeggen een gevangenisstraf moet uitzitten bij terugkeer naar Armenië. Verzoeker meent dat de veroordeling, die hij heeft opgelopen door een veroordeling wegens het toedienen van messteken aan een minderjarige, opgezet spel is. De broers M. G. en K.G., respectievelijk generaal en burgemeester, willen via deze weg druk zetten op verzoekers familie om hun handelszaak in handen te krijgen. Verder vreest verzoeker represailles van deze heren en hun entourage.

Terecht leidt de commissaris-generaal uit het relaas af dat de beweerde problemen van verzoeker buiten het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) vallen. Met toepassing van artikel 48/3, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) moet er een verband zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging. Deze vervolgingsgronden zijn limitatief omschreven in het Vluchtelingenverdrag, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Verzoeker gaat niet in op de kwestieuze wezenlijke motivering in de bestreden beslissing, laat staan dat hij het vereiste verband aantoot. Het asielrelaas kan derhalve geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een vrees voor vervolging. Noch artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag werden geschonden.

2.2.3. Aangaande de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat hij bij terugkeer een risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, *b* (en niet, zoals door verzoeker abusievelijk gesteld, *c*) van de vreemdelingenwet. Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Armenië, zou hij worden gedwongen om een gevangenisstraf van twee jaar te ondergaan, wat bij hem psychologische ontreddeering teweeg zou brengen. Verzoeker wijst er tevens op dat hij als minderjarige niet kon genieten van de bescherming die is voorzien door het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Verzoeker is in Armenië als een volwassene berecht en tevens is hem een volwassen straf opgelegd, hetgeen strijdig is met artikel 37 van het I.V.R.K. Dit alles wijst erop dat hij in geval van terugkeer het slachtoffer zou worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Hij wenst dit alles te staven door te verwijzen naar de argumentatie die hij naar voor bracht in zijn pleidooi voor erkenning als vluchteling. In dat pleidooi poogt verzoeker aan te tonen dat de veroordeling onterecht is en opgezet werd door zijn beweerde vervolgers M.G. en M.K., wat hij meent te staven met verschillende nieuwe stukken.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Uit de stavingstukken toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 augustus 2009 voorwaardelijk veroordeeld werd (stuk 10). Luidens de Armeense strafvorderingswetgeving is de sanctie op het niet naleven van de voorwaarden verbonden aan het vonnis de volledige ten uitvoerlegging van de gevangenisstraf (zie CEDOCA doc ARM2011-012, toegevoegd aan het administratief dossier). Verzoeker loopt derhalve het risico op twee jaar effectieve gevangenisstraf bij terugkeer naar Armenië. Hij beweert dat zijn veroordeling werd gemanipuleerd door M.G. en K.G. en dat hij derhalve onterecht werd veroordeeld. De Raad kan, omwille van de volgende redenen, geen geloof hechten aan de manipulatie van zijn proces, en evenmin aan zijn beweerde problemen met M.G. en K.G.

Het vonnis werd in authentieke vorm neergelegd en de inhoud en conclusie ervan worden bevestigd door drie internetartikels die verzoeker voorlegt (stukken 11,12 en 13). De inhoudelijke overeenkomst tussen deze drie artikelen en het vonnis is dermate treffend dat er aan de inhoud van het vonnis en de artikelen een objectieve bewijswaarde kan worden verleend. Deze stukken tonen aan dat verzoeker werd veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van twee jaar wegens het toedienen van messteken aan een minderjarige scholier. Hij heeft zich na het incident samen met zijn vader aangegeven bij de politie, heeft de feiten toegegeven, vergiffenis gevraagd en het slachtoffer vergoed. Uit geen van deze stukken kan manipulatie worden afgeleid.

Ter staving van de beweerde manipulatie van zijn proces komt verzoeker niet verder dan enkele ontwijkende en vage beweringen. Verzoeker stelt dat de internetartikels "*gearrangeerd zijn*" (CGVS 10, 11) en dat "*alles wat in het vonnis vermeld staat, fout is*" (CGVS, 26). De medescholieren en leraren wiens getuigenis in het vonnis staat vermeld zijn "*gehuurde getuigen*" (CGVS, p. 27). Gevraagd naar hoe hij wist dat G. zijn proces zou hebben vervalst, verklaart verzoeker dat "*iemand van de veiligheidsdienst die naar het proces kwam dat gezegd heeft*". Dergelijke verklaringen vermogen geen afbreuk te doen aan de objectieve bewijswaarde van de voorgelegde authentieke documenten. Tenslotte wordt opgemerkt dat verzoeker naliët beroep aan te tekenen tegen het vonnis (CGVS p. 26), wat men nochtans redelijkerwijs mag verwachten van iemand die meent onterecht veroordeeld te zijn. Aan de beweerde manipulatie van het proces kan er geen geloof gehecht worden.

De documenten die verzoeker in het kader van zijn beroep bijbrengt (foto's over zijn verblijf in Georgië, fotokopie van een uittreksel uit een vals paspoort, bewijs van de registratie van zijn handelszaak en een foto daarvan) vermogen geen afbreuk te doen aan de determinerende vaststelling van ongeloofwaardigheid van de beweerde manipulatie.. Verzoeker legt weliswaar een stuk voor dat moet aantonen dat zijn moeder effectief een zaak heeft in Armenië (stuk 3), maar daar kan geenszins uit worden afgeleid dat verzoekers familie onder druk gezet wordt om deze zaak te verkopen. Geen van de voorgelegde stukken heeft betrekking op de beweerde actoren van vervolging, namelijk de broers M.G. en K.G. en hun gevolg, waardoor ze niet dienstig zijn om verzoekers beweerde problemen met deze heren, laat staan de manipulatie van zijn proces door hen, aan te tonen. De manipulatie van het proces, evenals de beweerde problemen van verzoeker met M.G. en K.G., worden niet aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat hij in Armenië als volwassene werd berecht en een volwassen straf werd opgelegd, merkt de Raad op dat, wat ernstige misdrijven zoals diegene die door verzoeker werden gepleegd, ook in België minderjarigen vanaf 16 jaar als volwassenen kunnen worden berecht. Daargelaten de vraag of de aangehaalde bepaling uit het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind een rechtstreekse werking heeft, is een voorwaardelijke veroordeling tot twee jaar gevangenisstraf, gelet op de feiten en de leeftijd van verzoeker (16 jaar ten tijde van de feiten en de veroordeling) niet onredelijk te noemen en kan dus niet als een mensonterende of mensonwaardige bestraffing in de zin van art. 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet worden beschouwd.

Waar verzoeker opwerpt dat de gevangenisstraf die hij zal ondergaan en de psychologische ontredde die deze bij hem zal teweeg brengen waardoor artikel 3 EVRM wordt geschonden, wordt erop gewezen dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker, die thans meerderjarig is, toont niet aan dat een vrijheidsberoving van twee jaar, opgelegd door een rechterlijke instantie in overeenstemming met de wet, te dezen kan worden beschouwd als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Er zijn verder geen aanwijzingen in het administratief dossier of door verzoeker aangebracht die erop wijzen dat Armenië zijn gedetineerden onderwerpt aan een gevangenisregime dat strijdig is met artikel 3 EVRM.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel ten slotte legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken en van het Commissariaat-generaal en dat verzoeker tijdens die gehoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker ondertekende het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij te kennen gaf dat de door hem verstrekte inlichtingen oprecht zijn. Hij maakte geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het Commissariaat-generaal. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift uiterst ondergeschikt gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.4. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER